Один з ранніх проектів був ремонт і реконструкція приміщення під Центр Курбаса на Володимирській вулиці. Оскільки театральна теорія у Центрі концептуально має сполучатися з театральним експериментом, особливість проекту полягала у створенні інфраструктури експериментального театру — репетиційного простору, сценічного майданчика, відповідного обладнання, тощо. Але, як виявилось у ході підготовчих робіт, ні у донора (міністерства культури), ні у виконавця (будівельної компанії з досвідом реконструкції театральних приміщень) нема жодного розуміння потреб сучасного театру. Тому між ними довелось копати свої шанці і воювати за рішення у цій ділянці на два фронти. Отже театральна лабораторія Центру це не просто зручна сцена, а й символ перемоги, на жаль і через десять років досить помітний в українському театральному пейзажі.

* * *

Загострене відчуття простору — необхідна якість митця. Художники, актори, музиканти зазвичай безпомилково відчувають зміст простору і здатні *співвіднести* з ним свою працю. *Скористатися* потенцією простору, його унікальним драйвом на користь свого твору складніше. Тут допомагає досвід роботи у непристосованих просторах. Інший щабель — *перетворити* простір, і то не аби як, а не руйнуючи, лишаючи його потенції (у тому числі й до перетворення) іншим митцям. Тому добрий сценограф робить це лаконічно — знаходить «точку опори», що дозволяє «перевернути світ». Інструменти різні. Декорації або реальні об'єкти, імплантовані у простір, змінюють його *значення* або *характер*. Однак, йдучи за античним *не зашкодь*, у роздумах про віднедавна модну *не-дію*, і такі інструменти видаються грубими. Лишається змінювати світ змінюючи себе і своє сприйняття. Саме це і робить Копйов — своєю невидимою присутністю намагається надати простору якість і вибудовує його світло — найголовніший фактор (сприйняття) простору.

Роман Веретельник
Галина Стефанова

«Першої ж зустрічі, коли ми зібрались в театральній залі Центру Курбаса із незабутнім Миколою Івановичем Мерзлікіним на розмову про майбутню виставу «Палімпсест», Женя Копйов вразив нас своїм особливим умінням слухати. Він якось чутливо і доброзичливо дає змогу відшукати в його особі найвірнішого творчого партнера, в полі якого завжди панує невимушеність і довіра. Ви не тільки працюєте з талановитим художником по світлу, технічно грамотним, професійно вишколеним, ви маєте змогу зустрітись із його глибоким особистим світом. В шалених ритмах новітнього часу Євген зумів зберегти тотальну внутрішню неквапливість. Його захоплення Сходом, зокрема японською мовою і культурою, не лише наповнює простір Центру Курбаса загадковими звуками сякухаті, а й додає неповторних імпульсів у творче і просто людське спілкування. Звичайно, кожну роботу, кожен пошук супроводжують і сумніви, і тривоги, і помилки, але однаково, присутність Жені поруч — це як прикритий тил, це цікаві розмови, несподівані відкриття, наповнений добротою час і особливе світло, що буде знайдене саме для вашої вистави.»

Вірляна Ткач,
Yara Arts Group, La MaMa, Нью Йорк

«*Тінь там тоне, тінь там десь* — писав Тичина, а Женя створює нагоди де ми можемо це побачити, відчути. В Жені таке ясне відчуття світла і простору і він так ніжно його перетворює щоб підтримати дію вистави. Він також любить гратися із старосвітською технікою, офісними, дитячими проекторами та кінескопами, вливаючи у старі машини нове життя і створюючи неочікувані ефекти у виставі. Він дуже спокійний і має на нас всіх такий добрий оспокоючий ефект. Я дуже люблю з ним працювати — і знаю йому все можна довірити — як скаже, що буде — то буде і як.»